

Inleiding

Wat maakt dat een leven gelukt is of goed? En wanneer je leven niet voldoet aan de standaard normen van deze maatschappij, ben je dan mislukt? En wie bepaalt dat dan? In de lezingen vandaag horen we de discussie daarover tussen Jezus en Simon, een Farizeeër. Het is een prachtig voorbeeld van hoe God naar mensen kijkt en hoe Simon naar mensen kijkt. Deze laatste kijkt hard en veroordelend naar de vrouw uit het evangelie, een zondares. Jezus kijkt met open blik: hij houdt een pleidooi voor de mens. Jezus' blik maakt alles nieuw. Zo laat hij zien dat echt geloof met handen en voeten in dienst van de liefde moet staan. Kunnen wij hem dat nazeggen en nadoen: een pleidooi voor de mens, voor *elke* mens?

Overweging.

Een paar weken geleden stond het groot in de krant: de burgemeester van Weert had een asielzoekersmoeder met haar 2 kinderen helpen onderduiken. En wat nog bijzonderder was: hij vertelde het openlijk. Wat een moedige daad. Hij hield een pleidooi voor de mens. Kiest hij daarmee tegen de wet? Tegen afspraken en regels? Nee, natuurlijk niet, maar hij houdt de maatschappij, de politiek wel een spiegel voor: kijk eens wat er gebeurt als je alleen maar de regeltjes toepast? Wat een onmenselijke toestanden creëer je dan soms.... De burgemeester houdt geen pleidooi voor een leven buiten of zonder de wet. Hij houdt een pleidooi voor de mens.

In het evangelie komt een vrouw naar Jezus toe. Een vrouw die door iedereen met de nek wordt aangekeken. Een zondares noemen ze haar. Ze hoort helemaal niet te komen daar, in het huis van de Farizeeër. Maar Jezus prijst haar, omdat zij weet wat het is om lief te hebben. Omdat ze daarmee haar fouten, haar tekortkomingen niet wegpoetst, maar erkent en probeert goed te maken. Uitgebreid wast ze Jezus voeten, kust ze en zalft ze. Kiest Jezus hier partij voor de publieke vrouw, tégen de Farizeeën? Vóór een leven in bandeloosheid en tégen een leven in eer en deugd?

Die keuze maakt Jezus hier niet.

Wat Hij doet is dit: hij houdt de aanklager een spiegel voor. Kijk eens hoe je je laat leiden voor veroordelen, hoe je oordeelt alleen op de uiterlijke schijn hoe blind je bent voor wat deze vrouw innerlijk beweegt, nu op dit moment.

Jezus houdt geen pleidooi voor een leven buiten of zonder de wet, Hij houdt een pleidooi voor de mens. Ga in vrede, het is goed zo!

Het is niet niks wat David – de grote koning David – heeft gedaan: hij was verliefd geworden op de vrouw van een ander, van de soldaat Uria. Daarom liet hij Uria tijdens een veldslag in de voorste linies opstellen. En wat hij graag wilde, gebeurde: de man sneuvelde. En David kon de vrouw bij zich nemen. De profeet Nathan roept David namens God op het matje. Wat hij gedaan had, kon echt niet in de ogen van God. Ook al was hij nog zo'n machtige koning. En dan gebeurt er iets wonderlijks: de machtige, grote koning David bekent schuld. Dat is ongekend in die tijd, in die cultuur. En hij wordt ook gestraft, al horen we dat niet in het gedeelte dat we vandaag lezen. Maar desondanks zegt de profeet: de Heer vergeeft u die zonde.

Opnieuw een pleidooi voor de mens.

Kiest God daarmee partij voor een verkapte moordenaar?

Voor een leven in bandeloosheid en los van alle wetten?

Dat zegt de profeet Nathan niet. Wat hij doet is dit: hij houdt David een spiegel voor. Kijk eens hoe je je positie misbruikt hebt, hoe je willens en wetens iemand de dood hebt ingejaagd voor jouw eigen pleziertje. Hoe je blind bent voor alles wat je hebt en bent, voor alles waarmee God je zo rijkelijk heeft overladen. Maar ondanks dat, je bent niet eeuwig veroemd.

Namens God houdt Nathan een pleidooi voor de mens.

De Farizeeër, Simon, waar Jezus te gast is, laat zich leiden door vooroordelen. Hij vindt zichzelf een brave en goedgelovige burger en daaraan ontleent hij het recht om anderen te oordelen ja zelfs te veroordelen voor hun in zijn ogen onjuiste levenswijze. Hij is misschien ook wel bang voor het onbekende en zoekt de veilige kant van de regels en de wet. En daarmee gaat hij voorbij aan de menselijke maat. Hij gaat voorbij aan wat in een leven van mensen kan gebeuren waardoor iemand wordt zoals hij is, waardoor iemand doet zoals hij doet. Ten goede of ten kwade. Niemand is volmaakt, al denkt de Farizeeër dat misschien wel.

En wij, hier en nu? Welke rol willen wij ons aanmeten?

Zijn wij die Farizeeër, die overtuigd is van zijn goedheid en blind voor eigen gebreken. En vanuit zijn ivoren toren neerziet op anderen, die misschien minder geslaagd zijn in het leven of op cruciale momenten verkeerde beslissingen hebben genomen.

Of durven wij ons aan te sluiten bij de profeet, bij Jezus, bij de burgemeester in hun pleidooi voor de mens? Voor de menselijke maat in regels en wetten? Voor het onbevooroordeeld kijken naar de mensen om ons heen? voor het feit dat een foute beslissing, een foute daad iemand nog niet tot een totaal fout mens maakt?

En durven we ons als David een spiegel te laten voorhouden? Kunnen we het verdragen als iemand ons op een fout wijst of ons gedrag bekritiseert? Durven we oprecht iemand excuus te vragen als we hem/haar onheus bejegenen of onrecht deden?

Jezus houdt een pleidooi voor de mens, voor een leven naar de liefde.

Jezus houdt een pleidooi ook voor ons.

Amen.